

Nina Dahl

Maj og Nicolina

Nede ved vandet i en kælder boede Wictor og Platessa. Det har de gjort i 7 år, men en gang skal de have deres eget lille hus; men først må de spare sammen, og, som Platessa siger:

"Så længe, vi er to, går det fint".

Egentlig hedder Platessa slet ikke Platessa, men Gloria. Platessa, det er noget, Wictor kalder hende.

Wictor med slips, W og C er en meget klog mand. Han arbejder i en bank og har guldbryller på næsen. Platessa er ikke nær så klog som Wictor med W og C. Hun arbejder på en filetfabrik, hvor hun skærer rødspættefileter. Det er derfor, Wictor har givet hende navnet Platessa; det betyder rødspætte på latin. Wictor er i det hele taget en meget klog mand. Wictor kender navnene på alle hovedstæderne i snart hele verden og ved, hvad alle præsidenterne og kongerne hedder; ja, hvis der er noget, Platessa ikke ved, kan hun bare spørge Wictor, hvis han ellers har tid.

Når Wictor kommer hjem fra banken, kan han lige nå at lave en kop kaffe, så sætter han sig i stolen foran fjernsynet. Først ser han nyhederne fra BBC, og så dem fra TV 3. Så flytter Wictor over på sofaen; der ligger han så og læser avisen, og det når han lige, inden radioavisen begynder, for den må han have med, hvis der er noget, de andre har glemt.

Når nyhederne er færdige kl. 7, så har Platessa, der i mellemtiden er kommet hjem, lavet mad og dækket bord. Når de så har spist, kan Wictor lige nå at få sig en lur, inden han skal se nyhederne kl. 8, for det er vigtigt at være orienteret.

Vandhanen drypper, dørhåndtaget skal skiftes, og Platessas cykel er punkteret, men det har Wictor altså ikke tid til, for han skal holde sig orienteret. Platessa er ikke nær så klog som Wictor, det er derfor, hun skal lave mad og vaske op og vaske tøj. Men Platessa går på aftenskole og lærer, hvordan man skal reparere vandhaner, der drypper, dørhåndtag, der skal skiftes og lappe et cykeldæk. Hun går også på et kursus i virksomhedsøkonomi, og manden på fabrikken, han siger:

"Gloria". - For det er kun Wictor, der kalder Platessa for Platessa, de andre siger Gloria. "Du har ben i næsen, du skal passe vægten, og det er der kun få, der får lov til".

Nå, så en dag, da Wictor kommer hjem og er færdig med nyhederne i TV og lige vil have avisen, så siger hun:

"Kom her, Wictor, der er noget, jeg vil sige, men det står ikke i avisen. Vi skal have en bette".

"Jamen, Platessa", siger Wictor så, "er du med rogn?".

"Wictor med W og C, din skid, tag så og skrid". Så varpet hun ham en.

Oven på den måtte Wictor sunde sig lidt. Så sagde han:

"Glory, glory, halleluja, så må vi hellere finde en hytte, og så ka'et begynde".

Maj klamrer sig til Nicoline, hurtigere og hurtigere, han kommer efter os. Nicolina hugger benene ind i siden på hesten. Nicolina bøjer sig frem, men Maj klamrer sig så fast til hende, at hun mister balancen, og et øjeblik efter tumler de ned ad bakken. Han kommer efter os, han kommer efter os. Skrigende render de hen mod hegnet og klatrer over. Maj er først over. Nicolinas trøje sidder fast. Hun rykker til, så der kommer et hul i, men hun er over. Hjertet hamrer i brystet på hende, og der står Maj og pruster. Et øjeblik ser de på hinanden, så smider de sig grinende i græsset. Neden for bakken på den anden side vejen ligger husene røde, gule og blå med deres altaner, skrå vinduer, små haver, og virker så trygge. Nicolina og Maj vender sig om på maven og kigger op mod haugen. Hesten står der endnu samme sted, som de forlod den, og manden står der også med sin grønne kasket, og der har de stået i 50000 år.

Hesten er deres, og det er en god hest. Der er plads til 8, en rigtig lang og god hest. Der ligger Lille Dimon, som er svær at komme op på, omkranset af vand; og når man først er kommet op på Lille Dimon, er man ikke noget pattebarn mere. Men hvis man ikke kan komme op og falder i vandet, må man gå hjem til sin moder og få tørre bukser på.

Forresten har de givet manden navn i dag.

"Sofus Jacobsen døber vi dig i Gud Faders navn".

Det skal gå ordentlig til. Majs lillesøster blev døbt sidste søndag, så de ved, hvordan det går for sig. Tre gange fik hun vand over hovedet, og tre gange øser Nicolina og Maj vand over mandens grønne kasket. Vandet henter de ved en lille bæk i nærheden, men de har ikke noget at bære det i. Så tager Maj sin støvle af og fylder den med vand. Så går de tilbage og døber manden. Manden græder ikke.

"Voksne græder ikke", siger Nicolina, som har forstand på den slags. Hun har en fætter, der er voksendøbt.

"Han må have være tung at bære", siger Maj taktsom. Nicolina griner og tumler rundt i græsset.

"Å, dit fjols", siger hun så, "han gik da selv ud i vandet, og så stod præsten der og dykkede ham under".

"Fik han så ikke vand i næsen"? spørger Maj, hun kan ikke fordrage at få hovedet under vand, når de er i svømmehallen, så hun er godt tilfreds med, at hun er blevet døbt og har fået navn, så hun ikke skal have hovedet under vand som Nicolinas fætter.

Nu er manden blevet døbt, og en måge lander og sætter sig på Sofus Jacobsens grønne kasket. De ligger i græsset, der er tørt og varmt. Maj har allerede taget sine gummistøvler af. Den ene står nede ved bækken; den anden står ved siden af manden og er stadig halv fyldt med vand. Nu tager Nicolina også sko og strømper af. Det er dejligt at mærke, det stride græs, som kildrer under fødderne, og det er dejligt at springe over på det bløde, kølige, tykke mos.

"Kom", siger Maj så, "vi må se til æggene".

"Å. øggene", siger Nicolina og flyver op. "Kom, vi må se til dem, vores hemmelighed". Så løber de af sted. Bag den grønne bakke på det flade stenede stykke er den fineste lille rede klædt med mos og små dun, og der ligger 4 små grå- og hvidplettede æg. Maj og Nicolina bøjer sig ned over reden;

"Det bliver koldt nu", siger Maj. "Så må vi dække æggene til, så de ikke bliver kolde". Hun tager en tot mos, som ligger ved siden af, og lægger over æggene.

"Hvad laver I"? De har været så optaget af æggene, at de ikke har opdaget en stor lyshåret dreng, som er kommet gående. Han står og ser på dem.

"Ikke noget", siger de så.

"I må ikke røre ved reden", siger han, "så vil fuglen ikke have noget med æggene at gøre".

Nicolina og Maj fniser.

"Det passer", siger han, "gå væk fra reden".

Nicolina og Maj står og småfniser og kigger på hinanden.

"Der er ikke noget at grine ad", siger drengen. Han står et øjeblik og kigger på reden. "Idioter", siger han så og peger med fingeren til hovedet. Så vender han sig om og går sin vej.

Nicolina og Maj kigger efter ham. Så dækker de reden til med de runde, gråhvide sten. De ligner næsten æg.

De har været det meste af dagen her oppe. Nu går de ned mod bygden. Et sted ved en bæk står en rød gummistøvle, og lidt derfra ved en stor kløftet sten med en græstop på toppen står den anden røde støvle og et par brune sko. Solen skinner, og der er et mylder af børn, der løber på rulleskøjter, spiller fodbold, kører med dukkevogne og nogen, der bare sidder og soler sig. Majs lillesøster står udenfor i sin barnevogn.

"Å, min elskede lillesøster", siger Maj og begynder at vugge vognen.

Nicolina kigger et øjeblik misundeligt. Så siger hun:

"Jeg gider ikke at lege mere, du er bare dum", og så går hun.

"Jeg gider heller ikke mere at lege med dig", råber Maj efter hende.

Nicolina bor i et blått rækkehus med altan, kvist og skråvinduer. "Til salg", stod der på et skilt. En dag kommer Nicolines far og mor kørende forbi.

"Akkurat et hus for os", sagde Nicolines mor og kiggede forelsket på det blå hus med altanen og trappen, hvor der stod et par urtepotter. Nicolines far kiggede lidt på huset. Måske var det mest det, at huset var færdigt, og haven var så lille, der fik ham til at sige ja.

Hendes far sidder i stolen foran fjernsynet, da hun kommer ind. Nicolina går ud i køkkenet. Hendes mor er ved at lave mad.

"Hej", siger hun, "hvor har du været"?

"Ingen steder", siger Nicolina. Hun sætter sig ved køkkenbordet. "Jeg er sulten. Giv mig noget at spise".

"Vi skal spise om et øjeblik", siger hendes mor.

"Aldrig, aldrig kan man få noget i det her hus", siger Nicolina,

"Nå, hvad er det så, du ikke kan få", spørger hendes mor.

"En hund kan man ikke få, en kanin kan man heller ikke få".

"Du ved...", siger hendes mor, men kommer ikke videre, før Nicolina fuldfører sætningen:

"Ja, jeg ved, at du ikke tåler hår, fordi du har astma", vrænger hun. "Jeg vil have en baby", siger hun pludselig, "men den kan du måske heller ikke tåle. Aldrig, aldrig kan man få noget i dette hus", siger Nicolina forbitret. Så går hun ud og smækker døren efter sig.

Udenfor i solen sidder et par drenge på en trappe. De har en balje imellem sig med hundestejler i. De kender et sted, men det er hemmeligt, og der har de hentet hundestejlerne, og nu sælger de dem for en krone stykket, og det er billigt. Men dem, der ser gravide ud, koster 2 kroner. Men man skal selv have en krukke med til at komme dem i. De har en lille kasse stående til at komme pengene i.

"Hvad skal I bruge pengene til"? spørger Nicolina interesseret.

"Slik, selvfølgelig", siger de.

"Skal du købe"? spørger de.

"Jeg gider ikke at have sådan nogen dumme fisk", siger Nicolina og kigger misundelig på kassen med pengene. Så går hun videre for at finde nogen at lege med. Bare hun havde noget, hun kunne sælge, tænker Nicolina, mens hun går videre. Bare tanken om alt det slik, hun så ville kunne få, får hendes tænder til at løbe i vand.

Det er blevet overskyet nu, og de fleste børn er gået ind. Nicolina er også sulten, så hun går hjem. Det er begyndt at regne nu; og hele aftenen sidder Nicolina og kigger ud i regnen og spekulerer på; hvad hun kan finde på at sælge. Det regner hele natten, og næste dag er alt vådt. Nicolina kommer hoppende hen ad fortovet. Hun er lige ved at træde på en sort snegl, der har strides ved at krydse vejen. Et øjeblik standser Nicoline op. Så bøjer hun sig ned og samler sneglen op. Hun står lidt med den i hånden; så putter hun den tænksomt ned i jakkelommen, hvor der i forvejen er nogen sure, grønne bær og et stykke chokolade, som hun havde glemt, hun havde, og som nu er smeltet. Nu får sneglen altså lov at komme derned. Så står hun og kigger på fortovet, overalt har sneglene efterladt deres slimede spor.

"Jubi", råber hun så og løber hjem.

Lidt efter kan man se hende gå med en rød gulvspand og samle noget op fra vejen og i det våde græs. Alene er hun ikke, snart kommer Maj og spør hende interesseret, hvad hun laver, og Nicolina fortæller hende om den formue, der kravler rundt og bare venter på at blive samlet på for i morgen at blive solgt for en krone stykket.

"Kan jeg være med"? spørger Maj, og storsindet, som Nicolina er, lover hun Maj at være med. Hele dagen går de der med deres røde gulvspand, Nicolina og Maj, og samler snegle. De har næsten en hel spand. Godt nok har Maj del i sneglene, men det er Nicolina, som fandt på det, og hun vil selv passe på sine snegle i nat, indtil de skal sælges i morgen. Hun får et bekymret udtryk i ansigtet, for hvor skal hun gøre af dem, så de ikke bliver stjålet. Hun står på trappen foran huset, men det er klart, at man ikke kan stille en sådan formue fra sig her. Så åbner hun døren og lurer ind. Forældrene sidder foran fjernsynet. Nicolina tager sine gummistøvler af. Så lister hun op ad trappen

med sin spand gennem forældrenes soveværelse, åbner døren til altanen, og glad og træt sætter hun sin formue fra sig. Her er den i sikkerhed.

Men sneglene har ingen forståelse for Nicolinas planer, og møjsommeligt begynder de at arbejde sig op af spanden, og snart kravler de af sted på altanens gelænder op ad husets træbrædder hen over vinduerne til soveværelset, ja, nogle kravler endda ind ad vinduet, der står på klem, op ad væggene i soveværelset og hen ad gulvet. Da Nicolinas mor sent på aftenen kom op i soveværelset, trådte hun i noget blødt og slimet koldt. Et øjeblik ville hun ikke tro sine egne øjne, så skreg hun som besat. og Nicolinas far kom styrtende og gled så lang han var i en slimet klat, og Nicolina, ja, hun måtte se hele sin formue blive smidt ud ad vinduet.

© Nina Dahl 2000. All rights reserved.

Tað er strangliga banna at nýta tekstin, ella partar av honum, uttan at hövundan loyvi.